

Η σημαία

Σκηνή 1

Αφηγητής 1 : Είμαστε στα 1800. Δύσκολα χρόνια για τους Έλληνες.

Αφηγητής 2 : Κοντά 400 χρόνια ζούσαν ως ραγιάδες, ως σκλάβοι των Τούρκων.

Αφηγητής 3 : Κάθε μέρα κι ένα νέο βάσανο, μια τιμωρία, μια ατίμωση...

Αφηγητής 1 : Κι όμως! 400 χρόνια και δεν ξεριζώθηκε η Ελλάδα από την ψυχή τους! Άντεχαν, μάχονταν, πρόκοβαν, αντιστέκονταν!

Αφηγητής 2 : Η πίστη τους τους βοηθούσε. Όσο υπήρχε Έλληνας, υπήρχε ελπίδα. Και η ζωή συνέχιζε το δρόμο της.

Αφηγητής 3 : Κάπου στην Ελλάδα, σε ένα ταπεινό σπίτι ένα μικρό παιδί γεννιέται. Ένα Ελληνόπουλο που θα είναι σκλάβος από την πρώτη μέρα που θα δει το φως του ήλιου.

(Ακούγονται κλάματα μωρού. Η μαμή βγαίνει στην αυλή του σπιτιού για να αναγγείλει στον πατέρα τα ευχάριστα νέα που περιμένει με αγωνία στην αυλή.)

Μαμή : Κυρ – Αντώνη, κυρ-Αντώνη! Έλα!

Αντώνης Κοντός : Άντε, κυρά-μαμή! Άντε! Κοντεύω να σκάσω από την αγωνία!

Μαμή : Τάξε μου!

Αντώνης Κοντός : Βρε, ό,τι θες! Μόνο πες μου!

Μαμή : Η γυναίκα σου γέννησε έναν λεβέντη! Γιο έκανες, κυρ-Αντώνη μου! Γιο!

Αντώνης Κοντός : Σε ευχαριστώ, Θεέ μου! Η γυναίκα μου είναι καλά;

Μαμή : Καλά είναι! Μόνο που με έχει ανάγκη τούτη την ώρα! Άντε, να σου ζήσει!

Αντώνης Κοντός : Ευχαριστώ, κυρά – μαμή! Ευχαριστώ!

(Φεύγει η μαμή, ο κυρ Αντώνης μένει χαμογελαστός αλλά σε λίγο γίνεται σκεπτικός)

Σταύρος : Τι έμαθα, Αντώνη μου! Τα συγχαρητήριά μου! Γιος! Λεβέντης, λέει, σαν τον πατέρα του! Να σου ζήσει!

Αντώνης Κοντός : Σε ευχαριστώ πολύ, Σταύρο μου! Μακάρι να γίνει καλός Χριστιανός.

Σταύρος : Δε σε βλέπω χαρούμενο όμως.

Αντώνης Κοντός : Χαίρομαι, Σταύρο! Χαίρομαι! Μα, να... Γεννήθηκε ένα ακόμα παιδί στον τόπο μας κι αυτό ραγιάς θα μείνει. Ραγιάς ο παππούς του, ραγιάς ο πατέρας του, ραγιάδες τα παιδιά του.

Σταύρος : Κάνε κουράγιο, Αντώνη. Ο Θεός δε θα μας αφήσει έτσι. Θα έρθει η ώρα που θα αναστηθεί ο μαρμαρωμένος βασιλιάς μας!

Αντώνης Κοντός : Μακάρι να έχεις δίκιο.

Σταύρος : Άστα αυτά τώρα! Να σου πω, το παιδί μου το δίνεις να το βαφτίσω; Να γίνω νουνός του θέλω, βρε!

Αντώνης Κοντός : Και το ρωτάς; Να γίνουμε και κουμπάροι, βρε! Ποιο όνομα σκέφτεσαι να του δώσεις;

Σταύρος : Χμ... Αναστάση θα τον πω. Αναστάση, όπως η Ανάσταση του Γένους μας που θα έρθει σύντομα και θα το δεις!

Αντώνης Κοντός : Εντάξει, κουμπάρε! Κι αυτό το παιδί εύχομαι, αν και γεννήθηκε ραγιάς, να ζήσει λεύτερος και περήφανος, σαν τα γεράκια και σαν τους αετούς!

Σκηνή 2

Αφηγητής 4 : Οι Έλληνες δε σταμάτησαν να αγωνίζονται. Δε σταμάτησαν να προσπαθούν να λευτερώσουν τον τόπο τους.

Αφηγητής 5 : Οι αδούλωτοι Σουλιώτες, οι σπουδαίοι Μανιάτες και οι Σφακιανοί, μα, πάνω από όλα, οι Κλέφτες και οι Αρματολοί πολεμούσαν τους Τούρκους και τους συνεργάτες τους και προετοιμάζονταν για την ώρα του ξεσηκωμού.

Αφηγητής 6 : Εκτός όμως από τους πολέμους, οι Έλληνες αγωνίζονταν να κρατήσουν στην καρδιά των παιδιών τους της αγάπη για την πατρίδα.

Αφηγητής 4 : Κάθε βράδυ πολλά μικρά παιδιά στέλνονταν από τους γονείς τους σε μυστικά σχολειά για να μάθουν για τους σπουδαίους προγόνους τους.

Αφηγητής 5 : Τον Λεωνίδα, τον Θεμιστοκλή, τον Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, τον Μέγα Αλέξανδρο! Αυτά μάθαιναν τα παιδιά.

Αφηγητής 6 : Να ριζώσει μέσα τους η Ελλάδα και η λευτεριά! Και δάσκαλοί τους ήτανε τις πιο πολλές φορές οι παπάδες ή όσοι άλλοι τύχαινε να ξέρουν λίγα γράμματα.

Αφηγητής 4 : Έτσι κι αυτό το βράδυ ο μικρός Αναστάσης ετοιμάζεται να πάει στο κρυφό σχολειό.

Μητέρα : Αναστάση, Αναστάση! Άντε, βρε!

(Μπαίνει στη σκηνή ο Αναστάσης με τους φίλους του, τον Γιάννη, τον Σωτήρη, τον Παναγή)

Αναστάσης : Τι φωνάζεις, βρε μάνα; Εδώ είμαστε όλοι!

Μητέρα : Γρήγορα! Έπεσε το σκοτάδι, ήρθε η ώρα για το σχολειό.

Γιάννης : Θα πάμε, κυρά! Το λυχνάρι να ανάψω και φεύγουμε.

Σωτήρης : Να, κι εγώ να πάρω μαζί μου τον κοντυλοφόρο! Μη μας μαλώσει ο παπα-Γιάννης πάλι.

Παναγής : Βρε, ο παπα-Γιάννης ας μας μαλώνει, Τούρκος να μη μας μαλώσει!

Σωτήρης :Κι εγώ δεν τους αντέχω άλλο. Κάτι πρέπει να γίνει!

Γιάννης : Μα, να είμαστε εγγόνια του Λεωνίδα και του Μεγαλέξανδρου και να πρέπει να σκύβουμε το κεφάλι; Και σε ποιον, παρακαλώ; Στον βάρβαρο, τον αγράμματο, τον Αγαρηνό!

Αναστάσης : Εγώ, μάνα, στο λέω. Αν με ζορίσει Τούρκος, θα του ρίξω στο κεφάλι και θα πάω στο βουνό με τους Κλέφτες! Να το ξέρεις!

Μητέρα : Άντε, παιδιά μου, στο σχολειό. Μακάρι να δώσει ο Θεός να λευτερωθούμε. Ως τότε να προσέχετε και να είστε φρόνιμα.

Αναστάσης : Καληνύχτα, μάνα!

Σωτήρης, Γιάννης, Παναγής : Καληνύχτα!

Μητέρα : Καληνύχτα! Και προσοχή μη σας δούνε οι Τούρκοι!

Σκηνή 3

Αφηγητής 7 : Τα χρόνια περνούσαν. Η σκλαβιά γινόταν όλο και πιο βαριά αλλά η ώρα της λευτεριάς έφτανε.

Αφηγητής 8 : Από το 1815 η Φιλική Εταιρεία, μια μυστική, ελληνική οργάνωση, είχε απλώσει τα δίκτυα της παντού.

Αφηγητής 9 : Οι Φιλικοί προσέγγιζαν κάθε άξιο και αληθινό πατριώτη και τον έκαναν μέλος της. Έτσι ο Αγώνας προετοιμάστηκε από τους πιο άξιους και κάτω από τη μύτη των Τούρκων.

Αφηγητής 7 : Οι Έλληνες, που διψούσαν για τη λευτεριά τους, χτυπούσαν τον εχθρό με κάθε ευκαιρία.

Αφηγητής 8 : Τον Μάρτη του 1821 όλα ήταν έτοιμα για τον Μεγάλο Ξεσηκωμό!

Αφηγητής 9 : Κάθε χριστιανική ψυχή ζούσε κι ανέπνεε για τον Αγώνα! Ήθελε, επιτέλους, να ξεπλύνει τη ντροπή της σκλαβιάς.

(Σε μια αυλή σπιτιού, κάθεται ένα ζευγάρι. Ξαφνικά, μπαίνει με γοργό βηματισμό ένας φίλος του ζευγαριού, ο Μιχάλης)

Μιχάλης : Γεια σας, νοικοκυραίοι!

Βασίλης : Βρε, καλώς τον Μιχάλη!

Μαρία : Τι κάνεις, Μιχάλη μου; Πώς κι από τα μέρη μας;

Μιχάλης : Έφτασε η ώρα, παιδιά! Έφτασε!

Μαρία : Ποια ώρα έφτασε, μωρέ; Τι λες, Έλα στα συγκαλά σου!

Μιχάλης : Βρε, ακούς που σου λέω; Έφτασε!!!

Βασίλης : Ποιος, μωρέ; Για εξηγήσου...

Μιχάλης : Αδέρφια, έφτασε η ώρα της λευτεριάς! Εδώ και λίγες μέρες έχει αρχίσει ο ξεσηκωμός του Γένους! Σε όλα τα σκλαβωμένα μέρη οι Ρωμιοί ξεσηκώθηκαν! Πήραμε τα όπλα! Λευτερώσαμε την Καλαμάτα, τη Βοστίτσα, τη Λειβαδιά! Χαλασμός!

Βασίλης : Αλήθεια; Επιτέλους! Έδωσε ο Θεός! Κι εμείς γιατί καθόμαστε ακόμα; Πάμε κι εμείς να πολεμήσουμε!

Μιχάλης : Γι' αυτό ήρθα. Σήκω, πάρε τα πράγματά σου και φεύγουμε. Θα πάμε να βρούμε τον καπετάνιο, τον Αγγελή Γοβγιά, να πολεμήσουμε τους Τούρκους!

Μαρία : Πάω να σε ετοιμάσω, Βασίλη μου. Πρέπει να πολεμήσεις, να μη μείνει Τούρκος στον τόπο μας.

Βασίλης : Πρέπει, γυναίκα. Πρέπει. Για του Χριστού την πίστη, για την πατρίδα μας, για εμάς.

Σκηνή 4

Αφηγητής 7 : Στην Εύβοια ο οπλαρχηγός Αγγελής Γοβιός έγινε αρχηγός της Επανάστασης.

Αφηγητής 8 : Όταν έφτασε στην Εύβοια η απόφαση, ο Αγγελής πήγε στον Μητροπολίτη Χαλκίδας και του ζήτησε να ορκίσει τους αγωνιστές.

(Πίσω από ένα γραφείο κάθεται ο Μητροπολίτης.)

Γυναίκα 1 : Δέσποτα, ήρθε να σε δει ο Αγγελής Γοβιός.

Μητροπολίτης : Επιτέλους! Πες του να περάσει μέσα, παιδί μου! Σε ευχαριστώ.

Αγγελής Γοβιός : Καλή σας μέρα, Δέσποτα.

Μητροπολίτης : Καλημέρα, παιδί μου! Ο Θεός να σε ευλογεί!

Αγγελής Γοβιός : Όχι μόνο εμένα, Δέσποτα. Όλους μας!

Μητροπολίτης : Πώς πάνε τα πράγματα, Αγγελή;

Αγγελής Γοβιός : Αρχίζει ο αγώνας, Δέσποτα! Με τη βοήθεια του Θεού θα τα καταφέρουμε!

Μητροπολίτης : Ο Θεός είναι πάντα με το δίκαιο, Αγγελή. Κι αφού ο αγώνας του Έθνους είναι δίκαιος, ο Θεός είναι μαζί μας!

Αγγελής Γοβιός : Δέσποτα, θέλω να είσαι εσύ που θα ορκίσεις αύριο τους στρατιώτες μου. Θέλω να έρθεις να μας ευλογήσεις, να μας έχει ο Θεός καλά, να γυρίσουμε στα σπίτια μας ζωντανοί και νικητές.

Μητροπολίτης : Εγώ θα σας ορκίσω, παιδί μου. Κι ευχαριστώ τον Θεό που με αξίωσε να ζήσω τούτες τις ηρωικές στιγμές!

Αγγελής Γοβιός : Είναι και κάτι άλλο όμως. Θέλω να με βοηθήσεις να λύσω ένα μικρό πρόβλημα.

Μητροπολίτης : Τι πρόβλημα;

Αγγελής Γοβιός : Να, οι στρατιώτες μου έχουν μαζευτεί από όλα τα μέρη της Εύβοιας. Από το Ξηροχώρι μέχρι την Κάρυστο. Αντι, λοιπόν, να ετοιμαζόμαστε για τον αγώνα, διαφωνούν μεταξύ τους για το ποιο μπαϊράκι θα σηκώσει ο στρατός μας! Θέλω το λοιπόν να μας βρεις εσύ το μπαϊράκι που θα έχει ο στρατός της Εύβοιας.

Μητροπολίτης : Αυτό ήταν; Μη σκας καθόλου. Θα το έχω έτοιμο αύριο! Θα το αναθέσω σε κάποιες γυναίκες πολύ έμπιστες και άξιες. Κακά τα ψέματα, Αγγελή! Αυτές μας γεννάνε, αυτές μας φροντίζουν, αυτές μας καρτερούν κάθε μέρα. Αυτές ξέρουν καλύτερα ποιο μπαϊράκι ταιριάζει στον αγώνα του Έθνους!

Αγγελής Γοβιός : Σε ευχαριστώ πολύ, Δέσποτα! Σε χαιρετώ, πάω στο στρατόπεδο.

Μητροπολίτης : Στο καλό, παιδί μου! Ο Θεός να είναι πάντα δίπλα σου!

ΑΓΓΕΛΗΣ Ν. ΓΟΒΙΟΣ

Σκηνή 5

Αφηγητής 9 : Ο Μητροπολίτης ζήτησε από μια ομάδα γυναικών να σχεδιάσει και να κατασκευάσει την επαναστατική σημαία της Εύβοιας.

Αφηγητής 10 : Τη σημαία που θα ένωνε όλους τους Ευβοιώτες και θα τους οδηγούσε στο δρόμο της λευτεριάς.

Αφηγητής 1 : Τώρα οι γυναίκες κουβεντιάζουν για το πώς θα φτιάξουν τη σημαία και τι θα συμβολίζει αυτή.

(Γυναίκες μαζεμένες κουβεντιάζουν. Σε μια καρέκλα κάθεται μια γριά)

Γυναίκα 1 : Λοιπόν, γυναίκες, δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Πρέπει γρήγορα να φτιάξουμε το μπαϊράκι που μας ζήτησε ο Δεσπότης μας!

Γυναίκα 2 : Δίκιο έχεις. Όμως τι χρώμα θα χρησιμοποιήσουμε;

Γυναίκα 3 : Εγώ λέω να είναι πράσινη, όπως τα πράσινα βουνά του νησιού μας!

Γυναίκες : Όχι, όχι πράσινη....

Γυναίκα 3 : Τότε να την κάνουμε κίτρινη, όπως το φως του Ήλιου που φωτίζει το δρόμο μας!

Γυναίκες : Μα, κίτρινη; Όχι, όχι....

Γυναίκα 1 : Έτσι δε θα τελειώσουμε ποτέ! Ό,τι και να πει η μία, δεν αρέσει στην άλλη! Αυτή τη δουλειά θα κάνουμε τώρα;

Γυναίκα 2 : Εσύ, γιαγιά, που είσαι πιο μεγάλη και πιο σοφή από όλους μας, τι γνώμη έχεις;

Γιαγιά : Εγώ, κοπέλες, δεν ξέρω γράμματα. Ξέρω μόνο ότι ο Θεός θα ευλογήσει τον αγώνα μας μόνο αν ο αγώνας μας γίνεται με αγνά και καθαρά κίνητρα. Κι ένα είναι το χρώμα της αγνότητας.

Γυναίκα 3 : Το λευκό.

Γιαγιά : Ακριβώς! Λευκή πρέπει να είναι.

Γυναίκα 2 : Δίκιο έχεις, γιαγιά.

Γυναίκα 3: Και τι θα έχει πάνω;

Γιαγιά : Ο Θεός που μας ευλογεί και μας προστατεύει, αυτός πρέπει να είναι πάνω. Τι πιο ταιριαστό, λοιπόν, από έναν σταυρό;

Γυναίκα 1 : Και πάλι σωστό. Κι όχι ό,τι χρώμα να ‘ναι. Κόκκινος σταυρός. Κόκκινος, σαν το αίμα των δικών μας που χάσαμε τόσα χρόνια.

Γυναίκα 2 : Κόκκινος, σαν το αίμα αυτών που θα χαθούν στον ιερό αγώνα.

Γυναίκα 3 : Εντάξει, κοπέλες. Πάμε τώρα να φτιάξουμε τη σημαία και να την πάμε στο Δεσπότη να ευλογήσει τα παλικάρια μας.

Σκηνή 6

Αφηγητής 10 : Οι Έλληνες αγωνιστές έχουν μαζευτεί για να ορκιστούν στον αγώνα για την ελευθερία.

Αφηγητής 2 : Όλοι περιμένουν με αγωνία τη μεγάλη στιγμή.

Αφηγητής 10 : Ο Μητροπολίτης γεμάτος ευτυχία πηγαίνει στο κέντρο της πλατείας. Γύρω του βρίσκονται όλοι οι αγωνιστές. Παραδίδει στον Αγγελή Γοβιό τη σημαία και ορκίζει τους αγωνιστές που επαναλαμβάνουν με καμάρι και συγκίνηση τα λόγια του Δεσπότη τους.

Μητροπολίτης : Σου παραδίδω, Αγγελή Γοβιέ, την ιερή σημαία της Εύβοιας κι εύχομαι σύντομα η πατρίδα μας να αναπνεύσει τον αέρα της λευτεριάς! Μην ξεχνάς ότι ο Θεός είναι μαζί μας!

Αγγελής Γοβιός : Σε ευχαριστώ πολύ, Δέσποτα!

Μητροπολίτης : Βάλε το χέρι σου πάνω στο Ευαγγέλιο. Κι εσείς οι υπόλοιποι, επαναλαμβάνετε μετά από εμένα τον όρκο στο Χριστό και στην Πατρίδα.

«Ορκίζομαι στον Θεό μας!

Ορκίζομαι στην Ιερή και δύστυχη πατρίδα μας!

Ορκίζομαι στα ιερά χώματα της Εύβοιας!

Ορκίζομαι στη τιμή των γυναικών και τη ζωή των παιδιών μας!

Ορκίζομαι στα ιερά κόκαλα των προγόνων μας

ότι θα πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις για τη λευτεριά της πατρίδας μου.

Ότι δε θα εγκαταλείψω τους συντρόφους μου.

Ότι θα αγωνιστώ για τη δικαιοσύνη, για το κοινό καλό.

Ορκίζομαι ότι θα πολεμήσω για την Πίστη του Θεού την Αγία και της Πατρίδος μας την Ελευθερία.

Ελευθερία ή Θάνατος!»

ΤΕΛΟΣ